

De Levenscepter

M.C. COOLS

De Levensscepter

2019

Beefcake Publishing

Met dank aan mijn familie, vrienden
en kennissen voor hun steun.

Droom

‘Hartelijk gefeliciteerd, Elodie!’ Liam kuste haar op de mond en gaf haar een stevige knuffel.

‘Dank je, Liam,’ zei ze blij.

‘Hoe geweldig is dit niet, je bent afgestudeerd, nu een nieuwe job en als kers op de taart woon je bij mij,’ glunderde hij met pretoogjes. Hij liet een fles schuimwijn knallen en Elodie slaakte geschrokken een kreetje. Liam schonk twee glazen in. Haar gedachten dwaalden af. Ze keek Liam aan en het gevoel dat ze had, voordat ze ging samenwonen met hem, kwam weer terug. Een onrustig gevoel kneep haar hart samen. Ik wil hem niet kwetsen, hij is zo lief geweest de afgelopen maanden.

‘Op ons!’ toostte Liam en hij stak het glas omhoog. Elodie zuchtte zachtjes zonder dat Liam het merkte en stak automatisch ook haar glas in de lucht. Ze staaarde hem al lachend aan.

‘Aan wat denk je?’ vroeg hij bezorgd. ‘Je kijkt zo bedenkelijk.’ Ze haalde haar schouders op en zei: ‘Aan mijn adoptieouders.’ Het vreugdegevoel van enkele minuten geleden verdween volledig. ‘Zouden ze het kunnen zien? Of het weten?’ Liam sloeg een arm rond haar smalle schouders.

‘Ik weet zeker dat ze trots op jou zouden zijn.’ Hij gaf haar een kus op de wang. De woorden troostten haar.

‘Kom eens,’ zei hij en trok haar bij de hand mee naar de gang. Ze hielden halt voor de lange spiegel en Liam trok haar voor zich. ‘Ik zie een knap meisje dat het helemaal gaat maken in deze wereld.’ Hij boog zich naar haar toe en kuste haar in de hals. Elodie sloot heel eventjes haar ogen en er verscheen een klein glimlachje rond haar lippen. Ze opende ze weer en zag Liam wegstappen. De donkerbruine ogen namen een slank Indisch meisje waar met lange golvende zwarte haren. Mijn ogen schitteren niet zoals gewoonlijk, dacht ze somber. Wat heb ik toch, ik wil hier weg ... weg van alles. Ze slaakte een diepe zucht en rolde met haar ogen. Liam was in de keuken luid aan het rommelen.

‘Kom je taart eten?’ Elodie nam een flinke slok van haar wijn, rechte haar rug, dacht ‘kom op meid’ en liep naar de keuken.

De dagen vlogen voorbij. Op een morgen kwam Elodie thuis na haar dienst. Ze probeerde de huissleutel in de kom te mikken bovenop de kast maar die viel ernaast. Ze slofte de trap op, opende de slaapkamerdeur en gooide ze achter zich dicht.

Wankelend stapte ze uit haar jeansbroek en trok haar trui uit. Luid geeuwend kroop ze in bed. Ik moet me nog douchen ... en tanden poetsen ... boterhammen maken ... maar haar ogen vielen dicht.

Het deken werd beter over haar heen getrokken. Een ruwere hand gleed over haar voorhoofd.

‘Het is tijd om op te staan Elodie,’ fluisterde Liam.

‘Nee, nog niet,’ kreunde ze moe. ‘Hoe laat is het?’

‘Vijf uur.’

‘Het is niet waar,’ jammerde ze. Knipperend opende ze haar ogen. ‘Ik kan dit niet volhouden Liam,’ zuchtte ze. ‘Die wisselende uren, die overuren, te weinig slaap. Ik doe mijn job graag maar niet op deze manier. Het is me te veel.’

‘Elodie, je wist waar je aan begon toen je in het ziekenhuis mocht starten.’ Ze keek van hem weg. Dit wilde ze echt niet horen.

‘Ja ja,’ zuchtte ze en sloeg het deken van zich af. Nog een nachtje en dan ben ik vijf dagen vrij. Liam stond op en liep naar beneden.

De hete stralen uit de douchekop deden haar stijve schouderpijnen deugd. Zo bleef ze wel minutenlang staan tot Liam de badkamerdeur opende. Het douchegordijn werd lichtjes opzij geschoven.

‘Liam niet nu,’ zei ze half geïrriteerd.

‘Maar,’ reageerde hij, ‘ik wilde je gewoon iets vragen, als dat al niet mag!’ Ze trok het gordijn bruusk weer dicht. Met een klap smeed hij de deur dicht en donderde de trap af. Elodie wreef over haar hoofd en pufte luid: ‘Nu dat weer.’ Ze trok schone kleren aan na het douchen, blies haar haren droog en liep naar de keuken. Het was stil in huis. Liam was nergens te bekennen. Hij is weg, dacht ze teleurgesteld.

Ze zette de waterkoker op en maakte thee, smeerde boterhammen voor de nachtdienst en at een gebakken eitje. Inmiddels was het half acht, zag ze op de klok en Liam was nog steeds niet thuis.

Ze schreef een kleine nota voor hem: *Morgen ben ik vijf dagen thuis!* X en maakte zich klaar om naar het werk te vertrekken. Ze sloot de voordeur en wandelde weg.

Eindelijk mocht ze haar verpleegstersuniform uittrekken. Ze was net de bovenste knoopjes van haar hemd los aan het maken toen ze de stem van haar hoofdverpleegster hoorde.

‘Elodie, zou je nog twee uur langer willen blijven. Adriana is ziek naar huis gegaan en anders krijg ik het niet rond.’ Verdorie vloekte ze inwendig. Amber bleef haar aankijken.

‘Twee uur?’ Amber knikte. ‘Ja dat gaat wel.’ Amber liet een stralende glimlach zien.

‘Dank je Elodie, tot zo!’ Elodie stak kinderachtig haar tong uit naar de deur en maakte de knoopjes weer dicht. Maar eerst ga ik nog thee halen.

Het zat erop, haar lange werkweek was gedaan. Negen uur ’s morgens was het en ondertussen vielen haar ogen bijna dicht. Automatisch trok ze haar jas aan en tikte uit.

Ik wil mijn bed inkruipen. Er viel een fijne motregen neer. Ze had geen kap, trok de kraag daarom goed hoog en stapte met grote passen naar huis. Op twintig minuten was ze thuis. Ze was half doorweekt. Net toen ze de deur achter zich dichttrok viel de regen met bakken uit de lucht.

‘Net op tijd, gelukkig.’ Ze knoopte haar jas los, hing hem aan de kapstok en riep Liam. Het briefje dat ze had geschreven was niet aangeraakt.

‘Liam waar ben je? Ik ben thuis.’ Ze keek op haar gsm en zag dat Liam haar een sms had gestuurd: *Ik ben vanavond met de collega's ene gaan drinken.* X Het teleurstellende gevoel kwam weer naar boven. Zo gaat het dikwijls als ze op vrijdagochtend pas thuiskomt. Liam werkt overdag en is ’s avonds meestal weg. Ze wreef over haar ogen en ging haar tanden poetsen, kleeedde zich uit en trok een satijnen nachturk aan. Vermoeid kroop ze in bed en viel onmiddellijk in slaap.

Ver weg in een andere wereld die parallel ligt met de Aarde keek prins Jonah naar het slapende gezicht van Elodie.

Hij hield zijn adem in toen hij haar gedachten manipuleerde met de gedachtenverbeteraar en raakte het beeld aan. Het oppervlak rimpelde en hij zag Elodie uit bed stappen.

Elodie was diep in slaap en had een nachtmerrie. Badend in het zweet werd ze wakker maar wat bleek? Haar nachtmerrie was echt. Ze stond met haar enkels in het water. Haar wit satijnen nachtkleed golfde lichtjes in de zeebries. Ze droomde dat ze een kind achterna zat. Hij liep naar het water en was opeens verdwenen. Waar is hij gebleven? Ze fronste haar wenkbrauwen en keek rond. Dan werd haar aandacht getrokken. Daar in de verte danste een lichtpuntje op het water. Ze stapte met grote passen het water verder in en liep tot ze het mulle zand niet meer onder haar voeten voelde. Dan begon ze te zwemmen. Ze kwam steeds dichterbij het dansend lichtpuntje. Ze schrok toen ze zag dat iets in het water bewoog. Het leken dikkopjes die rond het lichtje zwommen. Tot haar verbijstering zag ze dat het lichtje niet op het water lag maar van onder het water vandaan kwam. Het licht werd groter. Een punt rees uit het water gevolgd door een toren. Elodie probeerde terug te zwemmen maar ze zag het land niet meer.

Opnieuw keek ze om naar de toren en ze zag dat een paleis van wit marmer in het maanlicht glom. Uitgeput keerde ze zich weer om en zwom tussen de dikkopjes door. De wezentjes vielen haar aan. Overall waar ze haar aanraakten vormden zich blaasjes op haar blote huid. Elodie schreeuwde het uit van de pijn. Plots voelde ze iets hards tegen haar voeten. Onder haar was een witte ronde marmeren trap gevormd die naar het paleis leidde. Bibberend van de kou met een lichaam vol pijnlijke blaren liep ze naar de gouden dubbele deuren.

De deuren openden zich langzaam voor haar. Vreemd genoeg werd ze aangetrokken door het paleis. Aarzelend stapte ze naar binnen. Het was binnen aangenaam warm en ze zag dat ze in een enorme witte hal stond. Een grote ronde witgouden trap stond in het midden van de hal. De vloer was ook van wit marmer net als de trap buiten. De gouden dubbele deuren sloten zich geruisloos achter haar toen ze verder de enorme hal inliep. Bovenaan de trap stond een jongeman die een hand naar haar uitstak.

Opeens had ze een sterk verlangen naar hem zonder dat ze het wilde. Ze kende deze man immers niet.

Ze wilde terug naar haar veilige bed maar haar lichaam wilde niet meewerken. Haar voeten trokken haar naar de eerste treden van de trap. Langzaam stapte ze naar hem toe. Hij was niet in het wit of het goud gekleed zoals je in een paleis zou verwachten. Hij had een bruine broek met een beige hemd en een lange donkerbruine mantel aan die de vloer raakte. Zijn blond-bruine haren lagen perfect, zijn blauwgrijze ogen keken haar aan. Elodie reikte hem de hand.

Hun vingers raakten elkaar aan en een elektrische schok stroomde door haar lichaam tot in de kleinste tenen. De man greep haar hand en tilde haar op. Ze voelde de warmte van zijn hand door haar hand stromen.

Ongewild keek ze omhoog naar zijn gezicht en voelde een siddering door haar lichaam trekken. Wat is hij knap. Hij was jong en niet veel ouder dan zij merkte ze op. De jongeman keek haar aan en stelde zich voor.

‘Ik ... ben Jonah, hoe is uw naam?’ Elodie zag mooie witte rechte tanden tussen zijn volle rozige lippen. Ze kreeg het warm en bloosde.

‘Ik euh, ik ben ... ik ben Elodie,’ stamelde ze. Precies alsof ze voor even haar naam vergeten was.

‘Ik breng je naar een kamer. Daar kan je andere kleding aantrekken,’ zei Jonah. Terwijl Jonah dit zei liepen ze door een gang naar een eerste kamer. Deze kamer had ook gouden dubbele deuren maar met geruit glas. Automatisch openden de deuren zich voor haar. Jonah liet haar hand los en Elodie stapte de kamer binnen.

De kamer was prachtig roomwit met een gouden streep boven- en onderaan de muren. Een groot wit hemelbed schitterde links van haar. Jonah bleef in de deuropening staan. Het was precies of vijf paar onzichtbare handen aan haar lichaam trokken en haar nachtkleed omtoverden. Ze keek om maar zag niemand.

Alleen Jonah stond in de deuropening. Hij glimlachte naar haar en haar hartslag schoot de lucht in. Elodie draaide zich om. Ze liep naar een kaptafel die volledig uit zilver bestond met een grote ovalen glimmende spiegel. Tot haar verbijstering zag ze dat het bovenstuk van haar nachtkleed veranderd was: een zilveren kanten topje dat met

zeer fijne draden over haar schouders naar haar onderrug liep om dan in een getailleerde witte rok uit te waaieren.

Het topje was zo fijn alsof het stuk zou gaan als ze zich nog maar bewoog. Tot haar afschuw zag ze ook dat grote rode blaren zich op haar blote huid gevormd hadden maar ze deden geen pijn.

Elodie keek opnieuw in de spiegel. Jonah stond achter haar en ze schrok. Hij stond zo dichtbij dat hij haar kon aanraken zonder zijn arm te strekken. Een vreemd gevoel borrelde op in haar buik. Hij hield zijn hand boven een rode blaas en liet ze verdwijnen. Haar gezicht vertrok van de pijn. Ze beet op haar onderlip om het niet uit te schreeuwen maar de tranen sprongen in haar ogen. Ze klemde haar handen rond de rand van het kaptafeltje. Ze wist dat Jonah haar zo kon zien.

‘Het spijt me Elodie dat ik je pijn doe. Meestal verdwijnen de blaren als een meisje door de paleisdeuren stapt. Bij jou blijven ze staan en alleen ik kan ze doen verdwijnen.’

Een andere blaas verdween en opnieuw voelde ze een pijscheut door zich heen gaan. Zo ging het verder tot hij alle blaren van haar rug had doen verdwijnen. Elodie had nog een grote blaas in het midden van haar borstbeen. Hij raakte haar schouders aan en draaide haar naar zich om.

Zijn aanraking voelde zo vederlicht aan en een warme rilling gleed over haar ruggengraat. Zijn hand bleef boven haar borstbeen hangen en een koude gloed straalde uit zijn hand. Deze blaas deed nog meer pijn dan die van haar rug. Deze keer rolden de tranen over haar wangen. Ze keek naar hem omhoog en vroeg: ‘Waarom doet het zo pijn?’ Jonah keek in haar glinsterende ogen en liet zijn handen naast zijn lichaam vallen.

‘Door de warmte binnen in de kamer doen ze geen pijn maar als ze in aanraking komen met koude wel.’ Elodie wierp een blik op haar boezem en zag dat haar huid terug glad en bruin was.

Ze kon het niet laten en opnieuw keek ze omhoog zoekend naar zijn ogen. Hij is super knap, dacht ze. Hij boorde zijn ogen in die van haar. ‘Je bent mooi,’ zei hij zacht tegen haar. Elodie kreeg het warm en bloosde. Verdorie, dacht ze, waarom moet ik nu blozen. Hij glimlachte opnieuw naar haar.

‘Ik ga je voor drie dagen alleen moeten laten Elodie.’ Zonder verdere uitleg draaide hij zich om en verliet de kamer. De deuren sloten zich geruisloos achter hem.

Starend bleef ze naar de gesloten deuren kijken en wist niet wat te doen. Ze wilde hem vragen wat ze hier deed en waarom hij haar alleen liet.

Elodie draaide zich om naar de spiegel en bekeek zichzelf. Het bovenstukje van haar jurk vond ze fantastisch mooi. Haar lang zwart golvend haar lag over haar linkerschouder. Boven haar voorhoofd waren enkele strengen haar met witte parels vastgezet.

Haar zwarte wimpers waren nog langer door een mascara die ze niet kende. Elodie zuchtte en stapte naar een raam. Aan de ramen hingen witte gordijnen die zo fijngeweven waren dat je erdoor kon kijken. Tot haar grote verbazing was het water weg en zag ze dat het aan het schemeren was.

Ze begreep hier niets van en vroeg zich af hoe ze in dit witte paleis terechtgekomen was. Ze draaide zich om en liep naar het hemelbed dat dezelfde fijngeweven stof had als de gordijnen. Voorzichtig nam ze ze in haar handen en schoof ze opzij.

Ze ging zitten en legde haar voeten op het bed toen ze zag dat ze witgouden pumps aanhad. Die had ze helemaal niet gevoeld toen ze de kamer binnenstapte. Ik had geen schoenen aan. ‘Is dit nu echt of heb ik een nachtmerrie die op een droom lijkt?’ vroeg ze zich af.

‘Nee, u bent hier echt juffrouw.’ Elodie schrok enorm en legde een hand op haar hart om het te doen kalmeren en keek in de richting van de stem.